

บทนำ สงคราม

ในราตรีกาลอันมืดสนิท
 บุรุษที่นอนอยู่บนเตียงลุกขึ้นนั่งอย่างเงียบเชียบ
 ครอบครัวยุ่ที่นอนอยู่ข้างกายหลับสนิท แต่ความไม่สบายใจบางอย่าง
 เกาะกุมจิตใจเขา เขานั่งอยู่นานสองนานจึงตระหนักได้ถึงสิ่งที่รบกวนจิตใจ
 แม้จะเป็นเวลาตีห้าแล้ว แต่ราตรีนี้เงียบนัก
 ...เงียบเกินไป
 แม้ที่แห่งนี้จะมีไข้สถานที่ที่เขาคุ้นเคย แต่เขารู้ว่าแม้จะอยู่ท่ามกลาง
 ป่าเขาก็ไม่ควรเงียบสนิทถึงเพียงนี้ อากาศเหมือนจับตัวเป็นน้ำแข็ง พาให้
 ทุกสรรพสิ่งพลอยแข็งชะงักไปด้วย
 เขาก้าวลงจากเตียง สวมเสื้อนอก สวมรองเท้าแล้วหยิบเทียนไขบนโต๊ะ
 ขึ้นมา แต่พอครุ่นคิดดูแล้วกลับวางมันลงที่เดิม ก่อนจะผลักประตูเดินตัด
 ลานบ้านไปที่ข้างประตูใหญ่ แอบมองออกไปข้างนอกผ่านช่องประตู

แสงสีเงินจากปลายหอกขยับไหวอย่างเลื่อนรางท่ามกลางความมืดมิด ทหารขบวนหนึ่งกำลังก้าวเข้าสู่ถนนใหญ่เบื้องหน้าอย่างฮึกเหิม บุรุษหลังประตูตระหนกขึ้นมาโดยพลัน รู้สึกหนาวเยือกในใจ เจ็ดเดือนก่อนเพื่อหนีให้พ้นจากท่านอ๋อง เขาพาครอบครัวหนีออกจาก เมืองหลวงมาไกลโพ้น ยังคิดว่าหนีมาไกลมากพอแล้ว แต่วินาทีนี้เขาตระหนัก ในที่สุดว่าระยะทางเล็กน้อยแค่นี้ยังไม่พอ

เขาน่าจะรู้ก่อนแล้วว่าในจวนอ๋องย่อมต้องมีสายสืบ เขาไม่ควรคิดว่ มาต่างแคว้นแล้วจะสามารถวางใจได้ เกรงว่าข่าวคราวของเขาคงแพร่ออกไป นานแล้ว ถึงทำให้กองทัพมุ่งหน้ามาที่นี่

แค่ดินแดนตอนเหนือยังคงใกล้เคียงไป

เขาถอยไปข้างหลังอย่างเจีบบกริบและรีบรูดกลับเข้าไปในห้อง อาจเป็น เพราะเขาลุกขึ้นมา ภรรยาจึงตื่นตาม เยี้ยเอ๋อร์กี้เช่นเดียวกัน บนร่างของ ทั้งสองสวมเสื้อคลุมไว้พร้อม

"มีทหาร"

ได้ยินดังนั้นสองแม่ลูกก็รีบคว้าห่อสัมภาระที่จัดเก็บเรียบร้อยตั้งนาน แล้วและออกจากบ้านไปพร้อมกับเขาอย่างเจีบบกริบ กลิ่นอายของการ เช่นฆ่าสังหารด้านนอกเข้มข้นกว่าเมื่อครู่ ไบไม้แห้งพลิวโบกไปตามสายลม

ภรรยาคิดจะออกทางประตูหลัง แต่เขาดึงตัวนางไว้และส่ายหน้า ก่อนจะชี้ไปยังช่องหมาลอดตรงกำแพงด้านข้างและบอกนางเสียงค่อย "อย่าไป ประตูหลัง ไปทางนี้ ออกไปแล้วอย่าเพิ่งไปที่หน้าด่าน ขายรถให้ขบวนสินค้า ของพ่อค้าชาวหุยหุย* ในราคาถูกแล้วหลบอยู่ในช่องใต้ท้องรถให้พวกเขาพา

*หุยหุย หรือเผ่าหุย คือชนส่วนน้อยที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศจีน เดิมเป็นพ่อค้าชาวเปอร์เซียและอาหรับที่เข้ามาทำการค้า และตั้งถิ่นฐานในจีนในช่วงกลางศตวรรษที่ 7 รวมถึงชาวมุสลิมจากเอเชียกลางที่อพยพหนีการคุกคามจากกองทัพมองโกล

เจอกับเหยื่ออี้ออกจากด่าน หนีไปยิงไกลยิ่งดี อย่ากลับมาเด็ดขาด"

คำพูดของสามีพาให้หัวใจนางบีบรัด อดหันกลับไปมองเขาอย่าง
ตกตะลึงไม่ได้

ล่าคอเขาตดเกร็ง แทบอยากจะกอดนางไว้แนบอกแน่น ๆ อีกครั้ง แต่
ไม่มีเวลาแล้ว เขากุมมือนางแน่นก่อนจะคลายออก

ภรรยาหน้าตาคลอเบา ชั่วขณะนั้นนางรู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร ถึงอย่างไร
นางกับเขาก็เป็นสามีภรรยาที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกันมากกว่ายี่สิบปี แค่เขา
อ้าปากนางก็รู้แล้วว่าเขาคิดอะไรอยู่

ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วหรือ

เขาแทบจะได้ยินนางเอ่ยถาม แต่นางไม่ได้พูดออกมา ส่วนเขาส่ายหน้า
เป็นคำตอบ

ด้วยรู้ว่าเขาตัดสินใจแน่วแน่แล้ว นางจึงกัดฟันหันกลับไปทั้งน้ำตาแล้ว
มุดผ่านช่องหมาลอดออกไป

"ท่านพ่อ แล้วท่านล่ะ"

ภรรยาออกไปแล้ว แต่ลูกที่เฉลียวฉลาดของเขาไม่ได้ตามออกไปด้วย
กลับมองเขาอย่างเป็นกังวลและมองช่องหมาลอดนั้นแวบหนึ่ง ลูกคงรู้ว่า
รูปร่างเขาใหญ่เกินไป จะต้องมุดออกไปไม่ได้แน่

"สามคนสะดุดตาเกินไป พ่อจะป็นกำแพงออกไปจากอีกด้าน พวกเรา
ไปพบกันที่นอกเมือง" เขารุนหลังเด็กเฉลียวฉลาดคนนั้นพลางเอ่ยเร่ง "รีบ
ตามท่านแม่ไป ซ้ำกว่านี้จะไม่ทันแล้ว"

เพราะเขาไม่เคยโกหก เด็กคนนั้นจึงไม่สงสัยและมุดตามผู้เป็นแม่
ออกไป

ทั้งที่รู้ว่าไม่มีเวลาแล้ว แต่หลังจากลูกออกไปเขายังอดหอบลงและมองออกไปนอกช่องหมาลอดไม่ได้

แม่ของเด็กหอบอยู่ตรงนั้นเช่นกัน ดวงตาคู้งามมีน้ำตาเอ่อคลอ

"ข้าจะไปรอท่านที่นอกเมือง" นางมองเขาด้วยความหวังพลางพูดเสียงแหบแห้ง

"ชาตินี้ข้าผิดต่อเจ้า ชาติหน้าข้าจิวังชีวิตจะต้องเป็นวัวเป็นม้าให้เจ้าแน่นอน" เขาเอ่ยเสียงแผ่วอย่างมีอาจตั้งใจ "จะไม่ติดค้างเจ้าอีกแน่"

น้ำตาใสกระจ่างสองสายไหลอาบหน้านาง ทว่ามูมปากกลับแต่มรอยยิ้มอ่อนโยน

"อย่าลืมน้ำคำพูดท่านล่ะ"

"ไม่แน่นอน" เขาตอบหนักแน่น

"ได้ ข้าจะรอท่าน"

ลำคองางตีบตันขณะจ้องมองเขาแล้วถอยออกมาก่อนจะดึงตัวลูกจากไป

เขาปวดใจและอาลัยยิ่ง แต่ยังคงลุกขึ้นแล้ววิ่งกลับห้อง เขาดึงหีบไม้ใบหนึ่งใต้เตียงออกมา ก่อนจะจุ่มโครงกระดูกสองโครงที่อยู่ด้านในนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวังแล้ววางลงบนเตียง

หลายเดือนก่อนหน้า ส่วนลึกในหัวใจเขารู้อยู่แล้วว่าต้องมีวันนี้ กลางดึกคืนนั้นนอนผ่านสุสานรวมจึงแอบขุดสุสานขโมยโครงกระดูกสองโครงนี้ขึ้นมา

เขาคูกเขาอยู่ข้างเตียงและไขกศิระษะค่านับโครงกระดูกสองโครงนั้นดังๆ สามครั้ง

"ขอโทษด้วย ข้าขออภัยของท่านทั้งสองช่วยชีวิตครอบครัวข้า ล่วงเกินพวกท่านแล้ว ขอท่านโปรดเข้าใจและอภัยด้วย"

ชั่วขณะนั้นประตูใหญ่พลันถูกถีบเปิด ทหารจำนวนมากบุกเข้ามาในลานบ้านและล้อมบ้านไว้ นายกองที่นำทหารมาเดินขึ้นหน้าและตะโกนเสียงดัง

"ท่านจ้าว ท่านแม่ทัพได้ยินกิตติศัพท์ความสามารถอันล้ำเลิศของท่านมานาน จึงตั้งใจส่งพวกเรามาเชิญท่านไปพูดคุยที่จวนสักหน่อย..."

เขาลุกขึ้นแล้วจุดเทียนไข

พอไฟสว่างขึ้น ทหารนอกประตูยับตัวเล็กน้อยเผยความกระวนกระวายออกมา

เขาลักเปิดประตู แต่กลับไม่ได้ก้าวข้ามธรณีประตูออกไป เพียงปรายตามองทหารและนายกองที่อยู่ในชุดออกรบเต็มยศก่อนจะเอ่ยขึ้น "ข้าน้อยผู้ซึ่งจ้าวมีความรู้ผิวเผินเท่านั้น เป็นเพียงช่างเล็ก ๆ คนหนึ่ง บัดนี้ร่างกายพิการแล้วจึงมีอาจทำงานได้ ไม่สะดวกจะไปรบกวนท่านแม่ทัพจริง ๆ..."

"จ้าวซิงชิว เจ้าไม่ต้องพูดเพื่อเจ้อให้มากความ ข้าอุตสาห์มาเชิญถึงที่แล้ว ไยเจ้ายังเล่นตัวอีก! ตอบมาคำเดียว จะไปหรือไม่ไป"

เขามองนายกองผู้มีท่าทีฉุนเฉียวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์และตอบเสียงเรียบสองคำว่า "ไม่ไป"

วจาเขากระตุ้นโทสะของนายกองผู้นั้นจนพวยพุ่ง อีกฝ่ายชักดาบเล่มเชิงiongที่เอวออกมาชี้ไปที่เขา "ดี! เจ้าไม่ไปก็ได้ แต่ส่งแบบร่างของเพลิงกาฬทั้งหมดที่เจ้ามีออกมา! แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า!"

เขามองคนผู้นั้นด้วยแววตาเย็นชา ตอบเพียงว่า "ในโลกหล้าแห่งนี้

ไฟลั่วนเป็นสีแดง สีเขียว หรือสีน้ำเงิน มีไฟสีดำที่ไหนกัน"

นายกองอับอายจนกลายเป็นโกรธและตวาดด่าทันที "เจ้าสารเลว บัดชบนัก เจ้าขบไม่แข็งใจหรือไม่! ทหาร จัดการเขา!" ชายหนุ่มก้าวไป ข้างหน้าหนึ่งก้าวและตะโกนก้องด้วยท่าทีดุตัน

"ใครกล้าเข้ามา ข้าจะเผาคนผู้นั้นซะ!"

ทหารทั้งหลายได้ยินแล้วพลันชะงัก ชั่วขณะหนึ่งที่ไม่มีผู้ใดกล้า ขยับตัว แม้แต่นายกองผู้นั้นเองยังตื่นตระหนกกับท่าทีเย็นชาดุร้ายของเขา

"เดิมทีที่แห่งนี้มีสงครามไม่หยุดหย่อนตลอดสองปีที่ผ่านมา บ้านเมือง รกร้างที่หนาวเปล่า ไม่มีพืชพรรณใดเจริญเติบโตได้ในรัศมีพันลี้* นี้เลย ผู้คนทิวโหยอดตายไปทั่วทุกหนแห่ง ข้าประดิษฐ์เพลิงกาฬขึ้นก็เพื่อปกป้อง พิทักษ์ชาติบ้านเมือง หาใช่เพื่อแย่งชิง! หรือเพื่อก่อสงคราม!" เขาถลึงตาใส่ ทุกคนในลานบ้านอย่างเดือดดาลแล้วตะโกนเสียงดัง "ไปบอกท่านแม่ทัพว่า หากมีเพลิงกาฬจริง ในเมื่อมันเป็นสีดำย่อมไม่เป็นที่ยอมรับในโลก! ต่อให้ข้า จั๋วชิงฉิว มีเพลิงกาฬจริงก็ไม่มีทางมอบของสิ่งนี้ให้ผู้ใด ไม่มีทางยอมให้ผู้คน ก่อสงครามเด็ดขาด! ข้ายอมนำเอามันลงปรโลกไปพร้อมกับลูกเมียของข้า!"

เขาพูดพลางขว้างเทียนไขในมือลงบนพื้นอย่างแรง

เพียงพริบตาเดียวเปลวเพลิงพลันพุ่งแปลบจากตรงหน้าเขาไปทั่ว ทุกทิศทาง ลามเลียไปบนขอบประตู ขอบหน้าต่าง เสาคาน จากนั้นก็เกิด เสียงดังสนั่น บ้านทั้งหลังหดตัวลงครู่หนึ่งก่อนที่เปลวเพลิงจะระเบิดขึ้นสู่ ท้องฟ้าในวินาทีถัดมา แรงระเบิดทำให้ผู้คนในลานบ้านกระเด็นหรือออกไป เหล่าทหารถูกระเบิดจนมีนหัววิงเวียน เกยหน้าขึ้นมองอย่างมึนงงแล้ว

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อี้น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

เห็นเพียงเปลวเพลิงที่พุ่งสู่ท้องฟ้ายามราตรีดูจรมังกร จากนั้นก็หกดกลับเข้าไปอีก
ทุกคนเห็นแล้วพลันหนาวเยือก ไม่มีใครคิดใคร่ครวญอะไรอีกแล้ว ลุกขึ้นได้
ก็รีบวิ่งหนีตาลีตาเหลือก

เปลวเพลิงร้อนแรงระเบิดออกอีกครั้ง กวาดม้วนสรรพสิ่งรอบด้าน
เข้าไปทั้งหมด ไม่นานก็ลนกินบ้านหลังนั้นเข้าไปทั้งหลัง

เพลิงนั้นเผาไหม้อย่างรุนแรงทำให้ผู้คนมีอาจเข้าใกล้ กว่าไฟจะดับลง
ท้องฟ้าก็สว่างจ้าแล้ว

เหล่าทหารค้นหาในซากบ้านที่ยังมีความร้อนหลงเหลืออยู่ พบ
โครงกระดูกสามโครงที่ถูกเผาจนไหม้เกรียม แต่ตะเก็กแตกกลายเป็นผุยผง
ทุกคนมองหน้ากันไปมาอย่างหวาดหวั่นด้วยใบหน้าที่เป็นนคราบเขม่า
สีดำ ได้แต่ลูบจมูกและจากไป

สายลมพัดกรูกรียวพาให้โครงกระดูกสีดำแตกสลายและปลิวกระจาย
ออกไป เก้าสีดำลอยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ข้ามผ่านผืนฟ้าปลอดโปร่งกว้างใหญ่ไป
ยังทิศตะวันตก...

7

ร้อน...

ดวงอาทิตย์แรงกล้าแววนตัวอยู่กลางท้องฟ้า สาดส่องต้นหญ้าบน
ทุ่งหญ้าจนเหี่ยวเฉาโรยรา ลมร้อนพัดผ่านต้นหญ้าเหี่ยวแห้ง หอบเอาทราย
สีเหลืองปลิวฟุ้งขึ้น

รองเท้าหนังหุ้มข้อคู่หนึ่งย่ำลงบนผืนหญ้า เหยียบหญ้าแห้งสีเหลือง
แบนติดดิน

แม้จะมีลม แต่ก็เป็ลมร้อน เหงื่อได้เสื่อเกาะหนึ่งทำเอาเสื้อผ้
เปียกชุ่มไปหมด

วันนี้อากาศดีมาก ท้องนภาสีน้ำเงินใสกระจ่างทอดยาวออกไป
สุดสายตาวจนถึงจุดที่ฟ้าดินเชื่อมต่อกันโดยไม่ปรากฏเมฆสักก้อน

"ฆ่า!"

ฉับพลันนั้นเสียงร้องเช่นฆ่าก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น เสียงร้องตะโกน

บาดหูและเลือดสีแดงฉานตัดผ่านท้องฟ้ากว้างใหญ่ปลอดภัยไป

นั่นเป็นเมืองขนาดเล็กที่ก่อจากดินซึ่งตั้งอยู่บนทุ่งหญ้าแห่งนี้มากี่ปีแล้ว
ไม่รู้ กำแพงเมืองสี่เหลี่ยมหม่นก่อกำขึ้นจากฟางและข้าวเหนียวที่นำมาผสมกับ
หินทราย แต่กลับแข็งแรงมั่นคงอย่างไม่น่าเชื่อ

กองทหารที่เฝ้ารักษาเมืองด้านทานอย่างแข็งขัน แต่หลังถูกโอบล้อม
เป็นเวลาสิบวันเต็ม ในที่สุดเมืองก็ถูกตีแตก

บันไดไต่ถูกพาดขึ้นบนกำแพงดิน ประตูหนาหนักถูกท่อนซุงกระแทก
จนพัง

ชายหนุ่มบุกขึ้นไปเช่นฆ่าพร้อมเหล่าทหาร ดาบโค้งในมือถูกใช้ป้อง
กระบี่ของศัตรู หมุนวน ลดทอนกำลัง สับบน หั่นล้าง เจียนเนื้อหั่นกระดูก
เลือดสด ๆ กระเซ็นอยู่กลางอากาศและสาดใส่ใบหน้า แต่เขาไม่หยุด
ชะงักแม้แต่น้อย

ลมแรงหอบพัดเอาฝุ่นทรายขึ้นมาและพาให้เสียงสู้รบเช่นฆ่าสะท้อน
ไปไกลแสนไกล ใบหน้าบิดเบี้ยวดูต้นของศัตรูตรงหน้าและเสียงร้องโหยหวน
อย่างหวาดกลัวเจ็บปวดก็ให้ความรู้สึกเหมือนห่างออกไปไกลโพ้นเช่นกัน

หอกยาวเล่มหนึ่งพุ่งเข้ากระแทกศีรษะจนหมวกเกราะของเขาร่วงหล่น
ก่อนจะเฉียดผ่านขมับเขาไป ชายหนุ่มมองเขาเบี่ยงตัวหลบได้ทันเวลาก่อนจะ
พลิกมือเกี่ยวหอกยาวและดึงเข้ามา ดาบที่ถูกกลับจนคมกริบบาดผ่านอากาศ
และทหารม้าที่ถูกเขาระชากลงจากหลังม้า

เลือดสดกระเซ็นอีกครั้ง แต่เขาไม่ได้หยุด เพียงคลายมือจาก
หอกยาวแล้วมุ่งหน้าต่อไป

สงครามเกิดขึ้นได้อย่างไร อันที่จริงเขาไม่แน่ใจนักและไม่ได้สนใจ

เป็นพิเศษด้วย

เขาเป็นนักรบ เป็นทหาร เป็นหมากในมือของผู้บังคับบัญชา เขาอยู่ที่ไหนหาใช่ด้วยเหตุผลอื่นใด แต่เพื่อขอข่าวกิน ติดตามกองทัพแล้วล้อมมีข่าวให้กิน มีที่ให้หลบนอน

การเป็นทหารไม่จำเป็นต้องใช้ความคิด

เขานัดเรื่องนี้มาก ถนัดการไม่ต้องคิดอะไรเหมือนที่เขาถนัดการใช้ดาบ เหมือนที่เขาถนัดการเอาตัวรอดอย่างนั้นแหละ

เขาใช้ชีวิตอยู่ในกองทัพได้ไม่เลว หลายปีก่อนหน้าก็สร้างผลงานการรบจนแลกอิสระของตัวเองมาได้ เขาไม่คิดอยากได้ชื่อเสียงเกียรติยศเลย ไม่ได้ตั้งใจไขว่คว้ามันมาเป็นพิเศษ เขาไม่เหมือนบางคนที่คิดหวังอยากได้มากยิ่งขึ้น

บางครั้งแค่รอดชีวิตมาได้ทุกวันนี้ก็เพียงพอแล้ว

แรกเริ่มเขาไม่มีแม้กระทั่งดาบสักเล่มด้วยซ้ำ หลังจากนั้นเขาก็มีกองทหารเล็กๆ จำนวนห้าร้อย ก่อนจะกลายเป็นนายกองของทหารสิบนายห้าสิบนาย และสุดท้ายเป็นนายกองร้อย นำพาทหารที่ถูกส่งมาอยู่ได้ บังคับบัญชาบุกตะลุยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเหมือนเช่นที่นายกองร้อยคนก่อนนำเขากับทหารนายอื่นๆ บุกตะลุยเข้าศึก

พวกเขาจะอยู่ด้านหน้าสุด คนข้างๆ ตายไปไว้มาก กองทัพของอาณาจักรบุกจูโจมและก่อสงครามไม่หยุดหย่อน ผู้คนล้มตายอย่างรวดเร็ว พอคนหนึ่งล้มก็มีอีกคนเข้ามาแทนที่

นานวันเข้าเขาจึงไม่พูดความในใจกับใคร ไม่เป็นมิตรกับใคร ไม่เสียเวลาร่ำสุราสนทนากับผู้ใดอีก

ในยุคสมัยนี้ผู้คนมีมากมายเหมือนฝูงมด ชีวิตคนด้อยค่ายิ่งกว่าสุนัข
สูญหายไปไว้มากกว่าน้ำค้างยามเช้า

ชายหนุ่มเย้าเหยียบไปบนศัตรูที่ล้มลง กำดาบที่ใช้ฟาดฟันศัตรูและบุก
เข้าไปในเมืองด้วยร่างกายที่อาบย้อมไปด้วยโลหิตแดงฉาน

ทหารข้าศึกด้านรับพลางล่าถอยไปด้วย เมืองขนาดเล็กที่อยู่ใกล้จากดิน
ตั้งอยู่บนเส้นทางสำคัญของกองทัพ ภายในเมืองมีปราการกระจายอยู่ทั่ว
มิใช่เพื่อกันแบ่งเขตในเมือง แต่เพื่อใช้ต้านทานและขับไล่ศัตรูยามถูกโจมตี

ทั่วทุกพื้นที่ในเมืองล้วนมีกำแพงเมืองย่อย ขอเพียงปิดประตูปราการ
นั้นก็กลายเป็นเมืองเล็กๆ ที่เฝ้าระวังง่ายแต่โจมตียาก

โจมตียาก ทว่าไซ้จะโจมตีไม่ได้

พวกเขาเป็นพลทหารที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี กำแพงเมืองเล็กๆ
เช่นนี้ต้านทานพวกเขาไว้ไม่อยู่

ชายหนุ่มสูดหายใจและพ่นลมหายใจออกมาก่อนจะเงื้อดาบและบุก
เข้าไปในตรอกเล็กๆ ท่ามกลางลมแรง เขาร้องคำรามขณะเข่นฆ่าศัตรูอย่าง
ห้าวหาญดุคั่นท่ามกลางฝุ่นทรายสีเหลือง จวบจนไม่มีใครขวางหน้าเขาอีก

"อาหล่างถึง..."

นั่นเป็นเสียงที่เขาคุ้นเคย เขาหันกลับไปจึงได้เห็นทหารชั้นผู้น้อยที่เพิ่ง
เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกองทัพของเขา

เสียงของทหารผู้นั้นเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ใบหน้าอ่อนเยาว์
ซีดเผือดมีน้ำตาตกลงมา ทหารที่อายุไม่ถึงสิบเจ็ดคนนี้เป็นเชลยจากเมือง
ปราการที่แล้ว จึงถูกส่งมาอยู่ในกองทัพของเขา เนื่องจากก่อนหน้านี้เป็น
เพียงคนเลี้ยงแกะ วิชายุทธ์จึงย่ำแย่ เขาเลยให้เด็กคนนี้เป็นพลธนู

แต่บัดนี้ธนูของเจ้านั้นไม่อยู่แล้ว ดาบก็หักไปแล้ว และดาบของศัตรูก็กำลังจะบั่นคอพลธนูผู้นั้น เขาไม่ควรจะใส่ใจ ในสนามรบไม่มีใครสนใจใครได้ แต่นั่นเป็นทหารของเขา จับพลันนั้นเขาจึงพุ่งดาบของตัวเองออกไปโดยสัญชาตญาณ ดาบโค้งที่ทอประกายสีเงินระยับหมุนวนอยู่กลางอากาศก่อนจะแทงทะลุท้ายทอยของศัตรูจนสิ้นชีพทันที

ดาบอีกเล่มพุ่งมาจากด้านข้าง เขาเบี่ยงตัวหลบและใช้ข้อศอกซ้ายกระแทกหน้าอกอีกฝ่ายเพื่อแย่งดาบมาเช่นมาศัตรูต่อ

เขามุ่งสังหารแล้วมุ่งสังหารอีก มุ่งไปข้างหน้าแล้วมุ่งไปข้างหน้าอีก จนไม่มีเวลามองศัตรูที่ล้มลง

ยามสงครามสิ้นสุดลงเขามักตระหนักได้เป็นคนแรก เพราะจะไม่มีใครถือดาบยื่นขวางหน้าเขาอีก

ทหารก็เป็นคน เป็นคนย่อมรู้จักตระหนัก รู้จักหวาดกลัว ยามที่ร่างกายเขาชุ่มโชกไปด้วยเลือดแต่ยังคงไม่ล้มลง ต่อให้เป็นศัตรูที่หาญกล้าเพียงใดก็ต้องรู้สึกพ่ายแพ้หมดสิ้นกำลังใจ

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร ไม่รู้เขาสังหารผู้คนไปมากน้อยแค่ไหน ยามลมสงบฝุ่นทรายหยุดปลิวฟุ้ง เขาหัวหัวแม่ทัพของฝ่ายศัตรูยืนอยู่บนลานกว้างในเมืองภายใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงินกระจ่าง

หัวนั้นยังมีเลือดคาวคลั่งสีแดงฉานหยดติ๋ง ๆ ทุกคนต่างยืนห่างไปสามก้าว ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายเขาหรือฝ่ายศัตรูต่างจ้องมองเขา

เขาชูหัวนั้นขึ้นสูงและตะโกนเสียงยาวก้องฟ้า

เสียงกู้องนั้นดังสะท้อนไปไกล ดึงดูดผู้คนให้หันมามองมากยิ่งขึ้น ไม่รู้ใครเริ่มโห่ร้องขึ้นก่อนว่า

"อาหล่างเจิง!"

หนึ่งคน สองคน สามสี่คน ผู้คนร้องตะโกนตามมากขึ้นเรื่อยๆ

"อาหล่างเจิง! อาหล่างเจิง!"

เสียงโห่ร้องดังสนั่นแผ่กระจายไปรอบทิศเหมือนคลื่นน้ำ

"อาหล่างเจิง! อาหล่างเจิง! อาหล่างเจิง..."

ทุกคนเงื้อมือและตะโกนฉายาที่ตั้งขึ้นเพื่อยกย่องชื่นชมเขา

เสียงโห่ร้องที่แผ่กระจายออกไปสร้างขวัญกำลังใจให้ทหาร ศัตรูบ้าง
ล้มตาย บ้างถอยหนี เสียงเข่นฆ่าดังขึ้นอีกครั้ง แต่สงครามกระจายตัวแล้ว
ต่อจากนี้มีซากของทหารของสองฝ่ายสู้รบกัน แต่เป็นการไล่ฆ่าเพียงฝ่ายเดียว
เหล่าทหารวิ่งผ่านข้างกายเขาไป มีเพียงเขาที่ไม่ได้วิ่งทะยานไป
ข้างหน้าต่อ

ความอึกheimที่โลดแล่นไปทั่วร่างค่อยๆ เลือนหาย เขายืนอยู่ที่เดิมและ
หันกลับไปมองเหล่าทหารม้าควมม้าตรงเข้ามา ฝุ่นทรายฟุ้งตลบ เหล่าทหาร
หลบไปด้านข้างเปิดทางให้กองทหารม้าในชุดออกศึกเต็มยศ พวกเขาสวม
ชุดเกราะโลหะ มือถือหอกยาวสีทอง

ทหารม้าเหล็กกองนั้น แม้แต่ม้ายังสวมหมวกเกราะและชุดเกราะ

แม่ทัพผู้นำสวมชุดขาวโพลนตลอดร่าง ชุดเกราะของเขาเป็นสีขาว
หมวกเกราะเป็นสีขาว ม้าพันธุ์ดีที่ขี่อยู่ก็เป็นสีขาวปลอด แม้แต่รองเท้า
หุ้มข้อยังเป็นสีขาว สีขาวบริสุทธิ์นั้นสร้างภาพที่ตัดกันรุนแรงในสนามรบ
ตั้งแต่หัวจรดเท้าของแม่ทัพผู้นั้นมีเพียงพู่ระย้าบนศีรษะที่เป็นสีแดง ทำให้
เขาดูโดดเด่นสะดุดตายิ่ง

คนผู้นี้คือแม่ทัพแนวหน้า...ลาซู

อาหล่างเจิงต่างจากความสะอาดบริสุทธิ์ของแม่ทัพทหารม้าผู้นั้นอย่างสิ้นเชิง ไบหน้าและศีรษะเต็มไปด้วยเลือด ดาบในมือที่อืดแล้ว เกราะหนังที่ต้นขามีธนูดอกหนึ่งปักอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ โลกกับหมวกเกราะที่ใช้ป้องกันตัวเองหล่นหายไปไหนแล้วไม่รู้เช่นกัน เขือกที่ผูกเกราะแขนข้างซ้ายขาดไปข้างหนึ่ง หัวรองเท้าหุ้มข้อที่สวมอยู่แทบจะเปิดออกมา แม้แต่เสื้อเกราะหนังที่สวมใส่อยู่ยังถูกฟาดฟันจนปริขาด

ชายหนุ่มที่เส้นผมยุ่งสยายก้าวไปข้างหน้าและชูมือขึ้น ยื่นศีรษะของแม่ทัพฝ่ายศัตรูให้แม่ทัพผู้นั้น

แม่ทัพทหารม้าที่นั่งอยู่บนอาขามองชายหนุ่มจากที่สูง เขาไม่ได้ยื่นมือมารับ เพียงแต่แสยะยิ้มและถ่มน้ำลายใส่ศีรษะที่ไร้ร่างแล้วเท่านั้น

ทหารม้าด่านข้างแม่ทัพพากันหัวเราะ

"หมาฮามู่ ตกรางวัล" แม่ทัพยกมือเป็นสัญญาณให้คนข้างๆ พลางควมม้าจากไป

ทหารม้าด่านข้างหยิบเงินก๊ีบม้าก้อนหนึ่งออกมาจากถุงเงินที่ห้อยเอาอยู่ และจงใจโยนไปที่ปลายเท้าชายหนุ่ม ก้อนเงินหนักหลายซั่ง* จมลึกลงไปบนดินทราย ชายหนุ่มโยนหัวศัตรูในมือทิ้งแล้วก้มลงเก็บเงินก้อนนั้น

"อาหล่างเจิง? ญุย! ก็แค่สุนัขรับใช้ตัวหนึ่งที่รู้จักแต่เงินเท่านั้นแหละ! ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ..."

ทหารม้าเล็งไปที่ศีรษะเขาและถ่มน้ำลายใส่ จากนั้นก็หัวเราะเสียงดังแล้วระตุกเขือกบังเหียน ม้าพันธุ์ดีแห่งหน้าอย่าเท้าผ่านข้างกายเขาไปอย่างรวดเร็ว พาให้ฝุ่นทรายฟุ้งตลบขึ้นอีกครั้ง

* ซั่ง (ซั่งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของเงินที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

เขาไม่โกรธไม่แค้น เหมือนยามออกรบนั้นแหละ เขาชินชากับการดูหมิ่นเช่นนี้มานานแล้ว ทุกอย่างบนโลกนี้ล้วนจอมปลอม มีแต่เงินเท่านั้นที่เป็นของจริง

หัวแม่ทัพฝ่ายศัตรูไม่ได้มีค่าเพียงเงินกับม้าก่อนหนึ่ง แต่เขาไม่โง่ถึงขั้นไปต่อล้อต่อเถียงกับคนพวกนั้น เงินกับม้าก่อนหนึ่งเท่ากับเงินห้าสิบตำลึง* ห้าสิบตำลึงพอให้ครอบครัวชาวบ้านทั่วไปกินใช้ได้ทั้งปี

เขายัดเงินกับม้าลงในอกเสื้อท่ามกลางฝุ่นทรายที่ปลิวฟุ้งไปทั่วฟ้า เสียงเข่นฆ่ายังคงดังต่อเนื่อง แต่ค่อยๆ ห่างออกไปแล้ว ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินไปที่ริมถนน ขบวนทัพที่ผ่านข้างกายเขาไปยังคงมุ่งไปข้างหน้า ไม่มีใครเหลียวมองเขา พวกเขารีบรุดเข้าเมืองด้วยร้อนใจจะไปปล้นชิง เกรงว่าหากเข้าไปสักหน่อยจะเก็บไม่ได้แม้กระทั่งเศษเหล็กเน่าๆ ลักขืน เพื่อเป็นการให้รางวัลกับทหารและนายกอง การปล้นชิงทรัพย์สินของชาวบ้านเป็นสิ่งที่ได้รับอนุญาต

เขาเคยได้ยินมาว่ากองทัพบางแห่งไม่อนุญาตให้ทหารปล้นชิงชาวบ้าน แต่นั่นมิใช่กองทัพที่เขาเป็นผู้นำอยู่นี้แน่นอน เขาไม่เคยเห็นผู้นำทัพที่เป็นแบบนี้เช่นกัน แม่ทัพเหมือนหัวหน้าโจร ทหารราบเหมือนอันธพาล ทหารม้าเหมือนโจรภูเขา ทุกครั้งที่โจมตีเมืองได้ จากการเข่นฆ่า เผาผลาญ และฉกชิงมักจะฉวยเข้าขึ้นอีกครั้ง

เขาถือดาบเลี้ยวเข้าไปในตรอก คนส่วนใหญ่หนีไปหมดแล้ว ประตูของหลายบ้านถูกเปิดทิ้งไว้ บ้างถูกถีบให้เปิดออก บ้างเจ้าของไม่ได้ปิด ด้านในมีเสียงร่ำไห้และหวีดร้องของบุรุษสตรีและเด็กเล็ก แต่เขาไม่ได้สนใจ

* ตำลึง หรือเหลียง เป็นหน่วยมาตราชั่งและหน่วยเงินของจีนสมัยโบราณ โดย 16 ตำลึงเท่ากับ 1 ชั่ง และ 1 ตำลึงเท่ากับ 1,000 เหวิน (ฮิปะ — หน่วยเงินสำริด) หรือ 10 เหยียน (หน่วยเงินขาว)

เขาพบบ้านหลังใหญ่ที่ประตูเปิดอ้าอยู่จึงเดินเข้าไป กองทหารที่
ล่องหน้ามาก่อนปล้นชิงที่นี้ไปแล้ว ทุกหนแห่งมีแต่ซากความชำรุดเสียหาย

ลานบ้านด้านหลังมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง เขาดักน้ำขึ้นมาถึงหนึ่ง น้ำในถัง
สะท้อนผืนฟ้าสีน้ำเงินกับใบหน้าเปื้อนเลือดของเขา ชายหนุ่มก้มหน้าวิกน้ำ
ขึ้นมาล้างคราบเลือดบนหน้าก่อนจะหมุนตัวไปสมทบกับกองทหาร ระหว่าง
ที่เดินอยู่ในตรอก เขาได้กลิ่นควันไฟคละเคล้ากลิ่นเลือดและเหงื่อไคลมาใน
อากาศเป็นระยะ

ในตรอกเงียบสนิท กองทหารกวาดล้างตรอกแห่งนี้จนราบเป็นหน้ากลอง
อย่างรวดเร็วเหมือนฝูงจิ้งจกจับนกก ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังถนนถัดไป

ห่างออกไปยังได้ยินเสียงกบเท้าม้าของกองทหาร เสียงผู้คนร้องไห้และ
ก่นด่า แต่ที่นี้ไม่มีเสียงใดๆ แล้ว เหลือเพียงซากบ้านที่ชำรุดหักพังและฝุ่น
ทรายที่ฟุ้งตลบ

จับพลันนั้นเสียงร้องโหยหวนก็ดังมาจากบ้านฝั่งซ้ายมือ เขาเหลือบดา
มองก็เห็นทหารนายหนึ่งล้มหงายหลังออกมาจากประตูที่เปิดอ้าอยู่ เบ้าตา
มีลูกธนูปักอยู่ดอกหนึ่ง หน้าอกก็มีอีกดอก อีกทั้งยังมีลูกธนูพุ่งออกมาจาก
บ้านอย่างต่อเนื่อง

เป็นหน้าไม้กล...

เสียงโลหะกระทบกันดังมาจากในบ้าน ยังมีเสียงบุรุษร้องคำราม
หญิงสาวร้องหวาด เดิมทีเขาไม่อยากจะสนใจ แต่กลับมีทหารอีกนายวิ่งหนี
ออกมา ด้านหลังมีลูกธนูพุ่งตามมาด้วย ทหารผู้นั้นคืนธนูมาตรงหน้า
เขาด้วยสีหน้าหวาดหวั่นพรันพรังแล้วล้มลง แผ่นหลังเต็มไปด้วยธนูเหล็ก
หลายดอก

เขาจำใบหน้านี้ได้ คนผู้นี้คือนายกองร้อย

นี่เป็นทหารของเขา

ชายหนุ่มหยุดฝีเท้าแล้วรีบปรายด์เข้าไป ลูกธนูยังคงพุ่งออกมาข้างนอก และเกือบจะยิงถูกเขา เขาจึงเงื้อดาบขึ้นปัดธนูเหล็กออกแล้วก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเข้าไป

แสงอาทิตย์เจิดจ้าร้อนแรงข้างนอกทำให้ภายในบ้านดูมืดสลัว เขามองเห็นไม่ชัด แต่ได้ยินเสียงลูกธนูพุ่งฝ่าอากาศมา ธนูเหล็กอีกดอกพุ่งเข้าใส่ เขาปัดออกไปได้ คิดไม่ถึงว่าจะมีอีกดอกพุ่งตรงมาที่ตาเขา ชายหนุ่มจึงเบี่ยงตัวหลบ ธนูเหล็กถากผ่านหางคิ้วไปทำให้เกิดแผลจนเลือดสดๆ พุ่งออกมาบดบังการมองเห็น

ท่ามกลางความมืด กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นรุนแรง เขาได้ยินเสียงร้องครวญครางของบุรุษ เห็นทหารนายหนึ่งล้มลงตรงหน้า ในความเลือนรางเขาเห็นเพียงเงาคนถือหน้าไม้ก่ากำลังสูง

เขาเห็นหน้าคนผู้นั้นไม่ชัดนัก แต่เขามองเห็นประกายจากหัวธนูรู้ว่าหน้าไม้ก่าขนาดเล็กเช่นนี้ แม้รูปทรงจะเล็ก แต่รัศมีการยิงยาวถึงยี่สิบกว่าเชียว* ทั้งยังมีความเร็วสูง หน้าไม้คันหนึ่งบรรจุลูกธนูได้สิบแปดดอก สามารถยิงได้ครั้งละสองดอก หน้าไม้ชนิดนี้พบเห็นได้น้อยมาก แต่กลับใช้งานได้ดียิ่งในการสู้รบบนถนนหรือตรอกซอย

คนผู้นั้นเล็งหน้าไม้มาที่เขาอย่างแม่นยำและยิงอีกครั้ง ขั้วเส้นยาแดงผ่าแปดนั้นเขาไม่ได้คิดมากและไม่จำเป็นต้องคิด นี่คือศัตรูและไม่รู้ในบ้าน

* เชียว (สี่) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า ฟูต

ยังมีศัตรูอีกมากน้อยเท่าไร เขาปิดลูกธนูที่พุ่งเข้าใส่ชายขวาและขว้างดาบเล่มที่สองในมือออกไปก่อนที่คนผู้นั้นจะทันยิงธนูสองดอกถัดไปออกมา

ดาบเงินที่แย่งมาจากคนข้างๆ พุ่งออกไป ดาบนั้นแทงทะลุคอและตริ่งอีกฝ่ายไว้กับผนัง

หน้าไม้ในมือของศัตรูร่วงหล่นลงพื้น หลังจากนั้นเขาจึงได้เห็นโฉมหน้าของคนผู้นั้นอย่างชัดเจน

นั่นเป็นสตรีคนหนึ่งที่สวมชุดขาวอัน นางเป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างแบบบางงดงาม เสื้อผ้าของนางไม่เรียบร้อย ชุดกระโปรงถูกฉีกกระชากจนขาดขาดบรณมีปีกาเลอะเทอะเประอะเปื้อน และบนพื้นมีทหารเสียชีวิตที่กางงถูกถอดออก สถานการณ์นี้แสดงชัดว่ามีคนคิดจะขึ้นใจนาง

นางยังมีชีวิตอยู่ นัยน์ตาสีดำเบิกกว้าง มือขวาคำว่าจับดาบเล่มใหญ่ที่ปักอยู่บนคอ นางพยายามสุดหัวใจ แต่โลหิตจำนวนมากกลับพุ่งทะลักออกมาจากบาดแผล

ชายหนุ่มตะลึงงัน

ตั้งแต่ใช้ชีวิตอยู่ในสนามรบมา เขาย่อมเคยพบเจอสตรีมาบ้าง แต่น้อยครั้งที่เขาจะสังหารเด็กหรือสตรีอย่างผิดพลาด

ในสนามรบส่วนใหญ่จะมีแต่ชายฉกรรจ์ที่เปี่ยมด้วยพลังกำลัง น้อยครั้งที่เขาจะพบสตรีที่อ่อนแอ สตรีส่วนใหญ่จะหลบซ่อนตัว ไม่มาวิ่งเพ่นพ่านบนถนน และน้อยครั้งที่เขาจะเข้าไปในบ้านผู้อื่น เขาสังหารศัตรูเพื่อตัดหัวไปรับรางวัล ไม่จุดคร่าภรรยาและบุตรสาวของผู้อื่น ไม่ปล้นชิงทรัพย์สินของใคร เขาไม่ได้เป็นทหารมาตั้งแต่วัยเด็ก ปีนั้นกองทัพบุกโจมตี มารดาเสียชีวิตเพื่อปกป้องเขา แต่สุดท้ายทุกอย่างก็สูญเปล่า เขายังคงกลายเป็นเชลยศึก

กลายเป็นทาส...

จับพลันนั้นมีคนคว้ากระบี่จากด้านข้างขึ้นมาจู่โจมเขา ผู้มากวัดแก่งกระบี่จนเกิดประกายด้วยท่วงท่างดงามยิ่งและโจมตีมาที่ดวงตาเขา เขาไม่รู้จักรเพลงกระบี่อะไรทั้งนั้น แต่เขารู้ว่าจะเอาชีวิตรอดได้อย่างไร

ชายหนุ่มย่อตัววาดเท้าออกไป ครั้นอีกฝ่ายเสียสมดุลค่อยคว้าข้อมือและแย่งกระบี่มา ก่อนจะเหวี่ยงตัวอีกฝ่ายลงพื้นแล้วพลิกมือจ้วงแทงไปยังลำคอของผู้ที่จู่โจมเขา ทว่าแทงไปได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็เห็นโฉมหน้าของคนผู้นั้นอย่างชัดเจน

นั่นเป็นเด็กที่ตัวไม่เล็กไม่โต ดูแล้วน่าจะอายุประมาณสิบเอ็ดสิบสองขวบ กระบี่ในมือเปียงไปและกระบี่แตกพื้นดังแกริ่งขณะปักลงบนพื้นหินข้างลำคอของเด็กคนนั้น

เวลาเดียวกันนั่นเอง สตรีที่ถูกเขาตริงอยู่บนผนังส่งเสียงคำรามกรั๊วกรวด เขาเห็นจากหางตาว่าเพื่อบุตรแล้ว ทั้งที่รู้ว่าทำอย่างนั้นจะเสียเลือดมากยิ่งขึ้น แต่นางยังคงถอนดาบที่ปักอยู่บนคอด้วยมือเปล่าแล้วขว้างมาที่เขา

ในความเลือนราง เขาเหมือนมองเห็นมารดาของตนเมื่อหลายปีก่อน เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วในชั่วพริบตา เลือดสดๆ ฟุ้งทะลักออกมาจากคอนางเหมือนสาดหมึก ทำให้ศรัระและใบหน้าเขาเต็มไปด้วยโลหิตแดงฉาน

ภาพนี้ช่างคุ้นเคยนัก ทำเอาเขาสิ้นหัวหายใจไม่ออก กว่าที่จะได้สติก็พบว่าตัวเองลุกขึ้นและใช้กระบี่ปิดดาบออกแล้วหยุดยั้งนางไว้ ทั้งยังกดบาดแผลบนคอนางไว้ด้วย เขาพยายามจะห้ามเลือดให้ แต่บาดแผลของนาง

เด็กชาย ทำให้เสื้อผ้าของทั้งสองเปียกชุ่มก่อนจะกลายเป็นแอ่งโลหิตขนาดย่อมบนพื้น

เด็กชายพยายามจะห้ามเลือดให้มารดา แต่ย้อมไม่มีทางสำเร็จได้ นางกำลังจะตายแล้ว เขารู้ เด็กคนนั้นก็รู้เช่นกัน นางยกมือเปื้อนเลือดขึ้น พยายามจะลูบไล้ใบหน้าของเด็กชาย แต่เพียงจะแตะสัมผัสก็ร่วงหล่นอย่างหมดแรง

นางกลืนลมหายใจสุดท้ายลงไปแล้วสิ้นชีพลง

เด็กชายน้ำตาไหลพรากเต็มหน้าขณะกอดมารดาไว้นแน่น ร้องไห้อย่างเจ็บปวดทุกข์ตรม ลืมไปสนิทว่ายังมีชายหนุ่มอีกคนอยู่ตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าไม่สนใจแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

นี่คือสงคราม

ในสนามรบหากเจ้าไม่ฆ่าผู้อื่น ผู้อื่นย่อมฆ่าเจ้า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)